

I. 1. Uskutečnění výchozí situace – děj

Na scénu přichází Kamil s jablkem v ruce. Tváří se spokojeně, uvolněně, v pohodě. Stoupá si doprostřed jeviště, rozhlíží se, usmívá se do publika, zvedne jablko a chce se zakousnout, zarazí se, otře jablko důkladně o tričko, znovu si je prohlédne a konečně: zakusuje se do svého jablka. Šťastně přežvykuje, pokyvuje slastně hlavou, přešlápne z nohy na nohu, nezdá se, že by se v dohledné době mělo dít něco zajímavého. Náhle se zarazí, cítí problémy v krku, mírně gestikuluje, pokašlává, ale polkne a zdá se, že je vše v pořádku. Avšak není a upouští jablko, chytá se pod krkem, dává se. Zmítá sebou, zoufale gestikuluje do publika, prosí, otáčí se na jednu stranu, na druhou, aby jej někdo přišel praštit do zad. Nakonec se vzepne a se vši náležitou teatrálností a za barvitého chroptění a hýkání mrtev kácí k zemi. Cukne pravou rukou, pak levou nohou a je konec.

I. 2. Ďáblův poslední soud

I. 2. a. Kamil se seznamuje – popis

Na scénu přichází Ďábel, zastaví se po třech krocích, něco hledá, otočí se, jako by se pro to něco vracel, ale najde a pokračuje původním směrem, listuje v přehršli svých papírů, stoupá si k mrtvému Kamilovi, vlevo od něj.

Ďábel podívá se na něj, do papírů, na něj. Zatím hovoří klidně, papírování jej vlastně baví: „Pan Záluba?“

Kamil zvedá hlavu, zmateně se rozhlíží. Pak hlavu zase pokládá a pro jistotu je dál mrtvý.

Ďábel přejde za něj: „Pan Kamil Záluba? Nemýlím se?“

Kamil (zvedá hlavu, otáčí ji dozadu, aby viděl, šeptem): „Promiňte, to mluvíte na mě?“

Ďábel: „Ano, samozřejmě. Něco si odškrtává, přitom suše pokyne, aniž by se na Kamila podíval. Teď už můžete vstát.“

Kamil (vstáváje, přitom poodstoupí doprava dopředu): „Odpusťte mi hloupý dotaz, ale... nebyl jsem teď... jaksi... trochu mrtvý?“

Ďábel (povzbudivě, ale přitom stále do papírů): „Ale vy jste mrtvý! Totiž (vzpamatuje se, přerovnává papíry, jde k němu, aby mu mohl podat ruku, soucitně, ovšem s projevem někoho, kdo takto kondoluje každých 10 minut), upřímnou soustrast.“

Kamil (přijímá ruku, ne zrovna nadšen): „Jo. Sklesle svěsí ruku, otočí se k divákům. Já si to myslel.“

Ďábel popojde dopředu na Kamilovu úroveň: „Tak se do toho snad rovnou pustíme. Bydliště?“

Kamil (vztekle, zahleděn na svou imaginární mrtvolu, tj. dozadu, možná k ní popojde): „Víte, tohle je pěkně pitomá smrt, toto! Teď trochu lítostivě, po pauze. Takhle jsem umřít nechtěl.“

Ďábel (ponořen do spisů, jako by říkal třeba „dnes je ale hustý provoz“): „Nemáte ponětí, jak často tohle slychávám. Mírně se natočí ke Kamilovi. Vy jste ateista nebo bez vyznání? A otočí list, znovu si něco píše jak se jmenovala vaše matka za svobodna?“

Kamil (pohlédne na Ďábla, stále nerudně, podezíravě jej v bezpečné vzdálenosti obchází): „A vy jste vlastně kdo?“

Ďábel zvedne hlavu, neznatelně se ukloní: „Aha, tak. Během další věty opět hlavu sklopí. Já jsem samozřejmě d'ábel.“

Kamil (překvapeně, dokonce se trochu polekaně odkloní): „Ďábel?“ (*nedůvěřivě*) „Ďábel. Zkoumavě si jej z místa prohlíží. Nevypadáte jako d'ábel.“

Ďábel jen tak na půl úst, soustředěn na papíry: „Vidíte, a přece. Otočí list. Vzpomenete si, kolik jste měl za svůj život dohromady psů?“

významná, exponovaná chvílka ticha, která přinutí Ďábla zvednout hlavu a překvapeně se po Kamilovi podívat, Kamil se Ďáblu dívá upřeně do očí

Kamil se smíšeným pocitem strachu a podezření: „A nemáte nějakou legitimaci? Že jste ten d'ábel?“

Ďábel (netrpělivě, sám pro sebe, odvrátí se od Kamila, popojde tři krůčky na opačnou stranu): „Bože dobrý vzpamatuje se a decentně si odplivne, nevěřicně, zas jeden takový. “ *přendává si lejstra, něco hledá v kapsách* „Víte, tohle je tak... důrazně, dotčeně nedůstojné!“ *vytahuje svoje rohy na gumičce, dává si je na hlavu. Otočí se, začíná hlasitě deklamovat směrem na Kamila, jde k němu*: „BÍDNÝ LIDSKÝ ČERVE! ZDE PŘÍCHÁZÍ SE V SÍDLO VYHOŠTĚNCŮ, ZDE PŘÍCHÁZÍ SE DO VĚČNÉHO BOLU!“ *přerušuje deklamaci, netrpělivě, s krajní nechutí směrem dopředu k divákům* „atakdále atakdále, etcetera etcetera“ *pokračuje v deklamaci opět postupuje směrem k třesoucímu se Kamilovi* „NADĚJE ZANECH, KDO SEM UBÍRÁŠ SE! Tak. Sundá si rohy. Spokojený?“

Kamil (krčí se, vyděšen): „Bože, ty jsi vážně d'ábel?“

Ďábel opět odchází od Kamila doleva, schovává rohy, bere propisku, první větu s mírnou ironií: „Výjimečně nešikovná formulace. Ale ano, už jste to pochopil. Otočí list. Kamil se narovná, zamýšleně se poškrábe na bradě. Vaše zaměstnání?“

I. 2. b. Kamilovo odsouzení – popis

Kamil: „A to jako... spustí ruku z brady, pohlédne na d'ábla; v intonaci částečně s překvapením, částečně s nechutí půjdu do pekla?“

Ďábel velmi klidně, trochu ironicky, hledá něco v papírec: „Obávám se, že už to tak bude.“

Kamil (melodramaticky, zděšeně couvne o krok, napřímí se): „Vaření v kotli?“

Ďábel: „Ano.“ Odškrtně si kolonku.

Kamil ustoupí další krok dozadu: „Tlačení ohromných balvanů do kopce?“

Đábel: „Samozřejmě.“ Další kolonka.

Kamil (nasucho polkne, naopak teď postupuje k ďáblovi, jako by u něj hledal útěchu; úzkostně až zoufale): „Každé ráno vyklovaná játra?“

Đábel chvíli listuje, hledá, najde kolonku a tázavě, jako by čekal na potvrzení zájmu: „No jestli chcete...“

Kamil (velmi to prožívá, postupuje k ďáblovi a dopředu, s každou otázkou jeden krok, takže je na konci repliky těsně vedle něj; s každou otázkou se řeč zrychluje a stoupá intonace): „Věčné utrpení? Vidlemi do zadnice? Charles Dickens?“

Đábel spustí papíry v levé ruce, propisku dá do kapsy: „Tak to vám, myslím, mohu slíbit úplně všechno.“

Kamil (poodstupuje doprava dopředu, rezignovaně, chladně, klidně, střízlivě): „No tak to jsem v prde---“ Đábel mu vpadne do řeči.

Đábel (přistupuje k němu – musí vyrazit zavčasu, aby jej stihl zarazit – a chytá jej za rameno, vážně, uznale): „Nyní jste proniknul k samé podstatě věci, gratuluji. A opět papíry, ďábel jde doleva. Intonací „tak bude to už?“: Zaměstnání?“

Kamil (ustupuje malá vzpoura – Kamil jakoby útočí na ďábla, s poslední rozhořčenou a vyčítavou otázkou se zastaví těsně před ním, ale na víc nemá odvahy): „Ale proč? Proč do pekla? Co jsem udělal špatně?“

Đábel (nemilosrdně, přistupuje ke Kamilovi, který před ním couvá nejprve se jen otočí ke Kamilovi čelem a podívá se na něj tak, že ten hned zkrotne. Pak jej začne téměř soudným hlasem deptat. Kamil se opět krčí a couvá, jsa zatlačován ďáblem.): „Vedl jste špatný život, Kamile Zálubo, nemorální a prostý dobrých skutků. Đábel se zastaví, otočí opět k publiku, ale velmi důrazně připomene formality. A nyní dokončeme formality, to zdržování pokouší mou trpělivost.“ téměř výhrůžně a ostentativně – „už se na to ptám asi podvacáté“, přehnaně zřetelně „Zaměstnání?“